

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ОСНОВНИОТ СУД ВО ГОСТИВАР, како првостепен граѓански суд составен од судијата Мирослав Петроски како судија поединец, постапувајќи по правната работа на тужителот Сулејмани Рамадан од с.Грекај, со адреса на живеење на ... во Г., против тужениот Зендели Шефкет од с.Ч.-гостиварско, за долг, вредност на спорот 215.250,00 денари, по одржаната главна, јавна и усмена расправа во присуство на тужителот лично и полномошникот на тужителот, Владимир Николоски адвокат од Г. со заменичко полномошно од адвокат Кристе Николоски од Г., како и во присуство на тужениот лично, на ден 08.04.2013 година ја донесе и на ден 10.04.2013 година јавно ја објави следната :

ПРЕСУДА

СЕ УСВОЈУВА во целост тужбеното барање на тужителот Сулејмани Рамадан од с.Грекај, со адреса на живеење на ... во Г..

СЕ ЗАДОЛЖУВА тужениот Зендели Шефкет од с.Ч.-гостиварско да му плати на тужителот износ од 3.500 Евра во денарска противвредност од 215.250,00 денари на име долг по основ на позајмени парични средства, со законска затезна камата на овој износ согласно ЗВСЗК сметано од 01.07.2006 година па заклучно со 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година па до целосната исплата со законска казнена камата на истиот износ во висина на референтната стапка на НБРМ, што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена за 8 процентни поени, како и да му ги надомести на тужителот трошоците по постапката во вкупен износ од 23.710,00 денари сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на оваа пресуда.

Образложение

Тужителот пред овој суд заведе спор против тужениот за наплата на долг во износ од 215.250,00 денари, а по основ позајмени парични средства.

Постапувајќи по тужбата судот закажа главна расправа за ден 08.04.2013 година со почеток во 11.30 часот, на која навреме се јавија само

тужителот лично и неговиот полномошник. Бидејќи тужениот уредно беше повикан на записник од 22.03.2013 година, судот донесе решение расправата да се одржи во отсуство на тужениот согласно член 280 став 2 од ЗПП. Во текот на постапката, поточно во 11.50 часот пред судот се јави и пристапи тужениот лично, кој што во постапката се впушти во фаза на доказна постапка, пред започнување со изведување на доказот распит на странки на тужителот и тужениот.

Полномошникот на тужителот во наводи на тужба кажа дека останува во се како во поднесената тужба и предложените докази, предложи судот тужбеното барање да го усвои во целост онака како што е поставено .

Докази предложи.
Трошоци побара.

Тужителот лично во наводи на главна расправа кажа дека се согласува со наводите на својот полномошник и останува во целост на наводите истакнати во тужба и предложените докази, а подетални наводи ќе даде при неговиот распит.

Докази предложи.
Трошоци побара.

Тужениот лично во својот завршен збор наведе дека останува во се како кажаното на денешната расправа, истакнувајќи дека е подготвен во секое време е согласен возилото кое што го поседува и кое што чини околу 1.500 Евра да му го даде на тужителот со цел да се раздолжи со истиот.

Докази предложи.
Трошоци не побара.

Судот изведе доказна постапка со увид во изјава дадена од тужениот заверена кај нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. под УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година, опомена пред тужба упатена од тужителот до тужениот, фотокопие од повратница за примена пратка со печат од пошта Ч. 1237 од 15.01.2013 година и со датум на прием од 14.01.2013 година, фотокопие од лична карта на име на тужителот под број G0042620 издадена од МВР-Г., писмено со превод од албански на македонски јазик од 26.02.2013 година од постојан судски преведувач Асип Асипи од Г., изјава дадена од тужениот заверена на нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. под УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година со рачно допишувано на предната и задната страна од истата на албански јазик, полномошно издадено од тужителот на адвокат Кристе Николоски од Г., договор за адвокатска награда склучен на ден 21.01.2013 година, поднесок од тужениот на ден 19.03.2013 година, потврда од нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. заведена под деловоден број 06/13 од 08.04.2013 година, со прилог

согласност од Државен архив на РМ број 17-167/2 од 10.07.2009 година, барање за препис на изјава поднесено од тужителот до нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. и фотокопие од книга за заверки - уписник од нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. за ден 30.12.2005 година, распит на тужителот и тужениот во својство на странки, па ценејќи го секој доказ посебно и сите докази заедно во смисла на член 7 и 8 од ЗПП, судот ја утврди следната фактичка состојба :

Тужителот и тужениот биле добри пријатели и добро се познавале. Во текот на месец Јуни 2004 година тужителот на тужениот на име заем му дал парични средства во износ од 3.500 Евра во денарска противвредност, со напомена дека тужениот се обврзува долгот да му го врати на тужителот најкасно до 30 Јуни 2006 година. За позајмените парични средства тужениот лично потпишал и кај Нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. заверил писмена изјава заверена под УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година, во која неспорно тужениот потврдува и признава дека на тужителот му долгува сума во износ од 3.500 Евра која што потекнува од зам земен од тужителот во месец Јуни 2004 година и за кој што износ тужениот се обврзува да му го врати на тужителот најкасно до 30 Јуни 2006 година. Тужениот не му го вратил на тужителот долгот во износ од 3.500 Евра, заради што тужителот во повеќе наврати интервенирал кај тужениот да му ги врати позајмените пари. Меѓутоа, поради тешката материјална и финансиска состојба во која што се наоѓал тужениот, истиот не бил во можност да му ги врати позајмените парични средства на тужителот. Тужителот му испратил на тужениот писмена опомена со која побарал од тужениот да му ги врати позајмените парични средства бидејќи во спротивно за истото ќе поведе судска постапка, но и покрај тоа тужениот повторно не му ги вратил на тужителот паричните средства во износ од 3.500 Евра, заради што тужителот го завел конкретниот спор.

Ваквата фактичка состојба во целост произлегува од изведените докази во текот на постапката.

Од изјава дадена од тужениот заверена кај нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. под УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година, судот неспорно утврди дека тужениот лично изјавува и признава дека на тужителот му долгува сума во износ од 3.500 Евра, кој долг потекнува од заем што тужениот го зел од тужителот во месец Јуни 2004 година и за кој заем тужениот се обврзал да му го врати на тужителот најкасно до 30 Јуни 2006 година.

Од опомена пред тужба упатена од тужителот до тужениот, како и од фотокопие од повратница за примена пратка со печат од пошта Ч. 1237 од 15.01.2013 година и со датум на прием од 14.01.2013 година, судот утврди дека пред поведување на овој спор тужителот на тужениот му испратил писмена опомена со која што врз основа на погоре цитираната изјава заверена на нотар, побарал од тужениот најкасно во рок од 8 дена по

приемот на опомената да му ги врати паричните средства во износ од 3.500 Евра, бидејќи во спротивно тужителот правата ќе ги остварува пред надлежен суд.

Од фотокопие од лична карта на име на тужителот под број G0042620 издадена од МВР-Г., судот го утврди идентитетот на тужителот.

Од писмено со превод од албански на македонски јазик од 26.02.2013 година од постојан судски преведувач Асип Асипи од Г., како и од изјава дадена од тужениот заверена на нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. под УЗП.бр. 112117/05 од 30.12.2005 година со рачно допишувано на предната и задната страна од истата на албански јазик, судот смета дека не може да се утврди ниту еден релевантен факт по однос на конкретниот спор, од причина што надлежниот нотар извршил заверка на содржината на изјавата во печатена форма лично потпишана од страна на тужениот, а додека не е извршена заверка на рачно напишаното на албански јазик на предната и задната страна од изјавата заверена на Нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. под УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година. Во таа смисла, судот смета дека сето тоа што дополнително рачно е пишувано на предната и задната страна од наведената изјава, не може да биде предмет на овој спор, дотолку повеќе што истото не е верифицирано од надлежен нотар, со оглед на тоа дека конкретното тужбено барање произлегува од точно посочена и прецизно заверена изјава неспорно дадена лично од тужениот на нотар.

Од полномошно издадено од тужителот на адвокат Кристе Николоски од Г., договор за адвокатска награда склучен на ден 21.01.2013 година, судот утврди дека полномошникот на тужителот уредно е овластен од тужителот да ги застапува неговите права и интереси во конкретниот спор.

Од поднесок од тужениот на ден 19.03.2013 година судот утврди дека тужениот предлага во својство на сведок да се сослуша тужителот лично и лицето Муареми Земри од с.Ч., кое што лице според тужениот се обврзало дека го превзема долгот кој што тужениот го има кон тужителот. Подоцна, во текот на постапката, тужениот на записник од 22.03.2013 година го повлече предлогот за сослушување на тужителот во својство на сведок, а остана само на предлогот за сослушување на лицето Муареми Земри од с.Ч. на околност дека ова лице го презело долгот кој што тужениот го има кон тужителот.

Од потврда од Нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. заведена под деловоден број 06/13 од 08.04.2013 година, со прилог согласност од Државен архив на РМ број 17-167/2 од 10.07.2009 година, барање за препис на изјава поднесено од тужителот до нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. и фотокопие од книга за заверки - уписник од нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. за ден 30.12.2005 година, судот утврди дека Нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г., врз

основа на барање за препис на изјава поднесено од страна на тужителот, потврдува дека во неговата нотарска канцеларија на ден 30.12.2005 година е заверен потпис на Изјава на давателот на изјавата Зендели Шефкет од с.Ч., заведена во деловодните книги под УЗП.бр.12117 од 30.12.2005 година. Во истата потврда нотарот потврдува дека изјавата како примерок не се чува повеќе во неговата нотарска архива, бидејќи согласно Законот за архивска граѓа истите списи се со рок на траење од три години, така што за тековната 2005 година сите предмети со назнака УЗП се поништени, а постои само доказ во книгата УЗП дека на ден 30.12.2005 година во неговата нотарска канцеларија на лицето Зендели Шефкет од с.Ч. е заверен потпис на изјава. Како поткрепа на сето ова е и согласноста од Државен архив на РМ број 17-167/2 од 10.07.2009 година, како и извадок од книга за заверки - уписник од нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. за ден 30.12.2005 година, врз основа на што судот неспорно утврди дека на ден 30.12.2005 година тужениот неспорно кај Нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. ја заверил изјавата УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година, врз основа на која што тужителот го темели своето тужбено барање.

Од распитот на тужителот и тужениот во својство на странки судот неспорно утврди дека тужителот на тужениот му дал на заем парични средства во износ од 3.500 Евра, за што тужениот лично потпишал и кај Нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. заверил писмена изјава под УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година. Воедно, од распитот судот утврди дека тужениот не го оспорува воспоставувањето на облигационо-правниот однос помеѓу тужителот и тужениот врз основа на кој што тужителот го темели своето тужбено барање, туку дека спорна за тужениот е висината на долгот, која што според тужениот изнесува 1.500 Евра, а не како што тужителот бара со тужбата 3.500 Евра.

По однос на предлогот на тужениот за изведување на доказ сослушување на сведокот Муареми Земри од с. Ч., судот на записник од одржана главна расправа донесе решение со кое што таквиот предлог го одби согласно чл. 285 ст. 2 од ЗПП, од причина што судот смета дека има доволно докази за постапување и одлучување по тужбата на тужителот и дека овој доказ е ирелевантен во конкретниот спор, дотолку повеќе што посочениот и предложен сведок не бил странка во облигационо-правниот однос настанат помеѓу тужителот и тужениот, ниту пак истиот бил наведен текстуалниот дел од изјавата заверена кај нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. под УЗП.бр. 12117/05 од 30.12.2005 година. Тоа што овој сведок се посочува од страна на тужениот и се споменува во извршениот превод од албански на македонски јазик на дополнително и рачно напишаното на изјавата дадена и заверена кај Нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. под УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година, по оценка на овој суд е ирелевантно за поинакво одлучување по однос на конкретното тужбено барање, од причина што со ниту еден доказ во текот на постапката тужениот не докажа дека некој друг, а не тужениот, треба да му го плати

утужениот износ на тужителот, со оглед на тоа дека неспорно постои писмен и нотарски заверен документ – изјава потпишана на нотар лично од тужениот, со која што тужениот неспорно го признава настанувањето на облигационо-правниот однос со тужителот и висината на примениот износ на парични средства на име заем во износ од 3.500 Евра. Постапувајќи согласно начелото на утврдување на материјалната вистина, судот смета дека во конкретниот случај тужителот своето тужбено барање го базира на неспорни факти кои што целосно произлегуваат од материјални докази, а додека тужениот своите наводи не ги темели на ниту еден веродостоен доказ, дотолку повеќе што од распитот на тужениот во својство на странка, како и од неговиот завршен збор, судот изведе заклучок дека спорно за тужениот е висината на долгот, а не постоењето на долгот, па во ситуација кога тужениот со ништо не докажа дека му платил на тужителот дел од долгот, судот смета дека сите наводи на тужениот се потполно неосновани. Токму заради сето ова судот на записник донесе решение со кое го одби предлогот за сослушување на лицето Муареми Земри од с.Ч.. Притоа, доколку тужениот и понатаму смета дека некој друг, а не тој, требало да му го врати долгот на тужителот, за истото тужениот може да поведе соодветна постапка против оној за кого што смета дека бил во обврска да го стори тоа наместо тужениот.

Согласно член 5 од Законот за облигационите односи, во засновувањето на облигационите односи и остварувањето на правата и обврските од тие односи учесниците се должни да се придржуваат кон начелото на совесност и чесност.

Согласно член 10 став 1 од ЗОО, учесниците во облигациониот однос се должни да ја извршат својата обврска и се одговорни за нејзиното исполнување.

Во конкретниот случај од сите изведени докази во текот на постапката судот недвосмислено утврди дека помеѓу тужителот и тужениот настанал облигационо-правен однос врз основа на кој тужителот му дал на тужениот на заем парични средства во износ од 3.500 Евра, за што тужениот лично потпишал и кај Нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. заверил писмена изјава под УЗП.бр.12177/05 од 30.12.2005 година. Иако со истата изјава тужениот се обврзал да му ги врати на тужителот позајмените парични средства најкасно до 30 Јуни 2006 година, сепак тужениот тоа не го сторил, и покрај тоа што во годините кои што следеле после давањето на парите на заем на тужениот, како и после заверката на изјавата на нотар, тужителот во повеќе наврати интервенирал кај тужениот да му ги врати позајмените парични средства, така што последен пат, според изјавата на тужениот дадена во распит на странки, тужителот интервенирал за истото пред околу три месеци. Меѓутоа, и покрај сето тоа тужениот не му го вратил на тужителот позајмениот износ, заради што

тужителот го завел конкретниот спор.

Врз основа на сето тоа судот неспорно утврди дека тужениот му го долгува на тужителот утужениот износ и дека тужениот е во обврска истиот да му го исплати на тужителот.

Она на што судот посебно обрна внимание при одлучувањето, покрај на Изјавата дадена на Нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. под УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година, беше распитот на тужителот и тужениот во својство на странки.

Во таа смисла, од распитот на тужителот во својство на странка судот неспорно утврди дека тужителот му дал на тужениот на заем износ од 3.500 Евра, кој што износ тужениот не му го вратил на тужителот во договорениот рок, така што дури тужителот бил согласен со тоа да му го смали долгот на тужениот за 1.000 евра доколку тужениот му плати 2.500 евра најдоцна до 31.12.2010 година. Но, поради тоа што тужениот не го платил ниту тој намален долг, тужителот во повеќе наврати контактирал со тужителот со цел да му се плати долгот, кое нешто било неуспешно, заради што тужителот го завел овој спор.

Од распитот пак на тужениот во својство на странка судот утврди дека тужителот и тужениот биле добри пријатели, а според изјавата на тужениот истиот не му зел пари на заем на тужителот туку било во прашање нешто друго. Во периодот кога настанал облигациониот однос помеѓу тужителот и тужениот, тужениот бил во финансиска криза. Тужениот кажа дека точно е тоа дека има дадено и лично потпишано изјава заверена кај нотар Зулфиќар Сејфулаи од Г. под УЗП.бр.12117/05 од 30.12.2005 година, но по однос на конкретниот долг кој што тужителот го побарува од него, доколку тужителот би се согласил со тоа, тужениот е подготвен веднаш на тужителот да му го даде возилото со кое што работи како таксист, се со цел овој спор да заврши. Тужениот потврди и тоа дека тужителот контактирал со тужениот да му го врати конкретниот долг, а последен пат тоа било пред 3 месеци. Воедно, тужениот кажа и тоа дека смета дека на тужителот му долгува само уште 1.000 Евра и ништо повеќе.

Имајќи ги предвид погоре наведените изјави дадени од тужителот и тужениот во својство на странки, ценејќи ги истите во корелација со сите други писмени и материјални докази изведени во текот на постапката, судот недвосмислено утврди дека со самиот факт што тужениот не ја спори изјавата дадена на нотар, со самиот факт што тужениот не го спори контактирањето и обидите на тужителот на добар начин да му биде вратен заемот од тужениот, како и со самиот факт што тужениот смета дека на тужителот треба да му врати 1.000 Евра, а не како што бара тужителот 3.500 Евра, практично самиот тужен го признава постоењето на

долгот кој што тужителот го побарува од тужениот, а оттука го признава и износот за кој што тужениот со ништо не докажа дека му го исплатил на тужителот. Напротив, тужителот во целост докажа дека тужениот му го долгува утужениот износ. Овие околности посебно се потврдија пред судот со самото тоа што тужениот во својот завршен збор практично му го понуди на тужителот своето возило со цел овој спор да заврши, од што судот извлече заклучок дека тужениот навистина му долгува на тужителот, односно, со оглед на постоењето на нотарски заверената изјава и содржината на истата, тужениот навистина му го долгува на тужителот утужениот износ.

Со оглед на тоа дека станува збор за парична обврска за која што судот неспорно утврди дека тужениот паднал во задоцнување во смисла на член 266 и член 313 став 1 од Законот за облигационите односи, а со оглед на фактот дека тужениот не му го исплатил на тужителот утужениот износ најкасно до 30 Јуни 2006 година, судот најде дека во целост е основано и споредното барање на тужителот по однос на побараната камата на неплатениот износ сметано од 01.07.2006 година, а согласно член 266 став 1 од Законот за облигационите односи в.в. со член 8 став 1 од Законот за изменување и дополнување на Законот за облигационите односи, заради што судот го задолжи тужениот со камата како во изреката на оваа пресуда.

Предвид на горното судот одлучи како во изреката на оваа пресуда, уважувајќи го во целост тужбеното барање на тужителот како основано и задолжувајќи го тужениот со истото.

По однос на трошоците по постапката судот одлучи како во изреката на оваа пресуда согласно член 148 и член 149 од ЗПП бидејќи тужителот успеа во спорот и побара трошоци во оваа постапка во вкупен износ од 23.710,00 денари, од кои за три застапувања износ од по 4.680,00 денари, за такса за тужба и одлука износ од 8.610,00 денари и за состав на полномошно износ од 1.300,00 денари, за кои трошоци судот смета дека за тужителот биле нужни за водење на судската постапка против тужениот за наплата на конкретниот долг и истите се во целост пресметани согласно Тарифата за награда и надоместок на трошоците за работа на адвокатите, а согласно вредноста на предметот на спорот. Притоа, при пресметувањето на вкупниот износ на трошоците по постапката, судот најде дека вкупниот збир на побараните трошоци изнесува 23.950,00 денари, а не како што побара полномошникот на тужителот 23.710,00 денари. Меѓутоа, по однос на побараните трошоци по постапката судот не може да досуди повеќе од она што е побарано доколку истото е основано, а може да досуди помалку од она што е побарано доколку најде дека истото е неосновано. Во конкретниот случај судот најде дека од страна на полномошникот на тужителот како збирен износ на побарани трошоци е побарано помалку од вкупниот збир на побараните и досудени трошоци,

заради што судот го прифати и на тужителот му ги досуди трошоците по постапката побарани како збирен износ, онака како што полномошникот на тужителот побара трошоци во својот завршен збор.

ПРЕСУДЕНО ВО ОСНОВЕН СУД ГОСТИВАР, П1.бр.43/13 донесена на ден 08.04.2013 година, објавена на ден 10.04.2013 година.

**СУДИЈА
ПЕТРОСКИ МИРОСЛАВ с.р.**

ПОУКА : Против оваа пресуда дозволено е право на жалба во рок од 15 дена по прием на препис од истата, преку овој суд до Апелациониот суд во Г..

Налог за такса : Тужителот има платено судска такса за тужба во износ од 4.305,00 денари. Се задолжува тужителот да плати судска такса за одлука во износ од 4.305,00 денари.

ДН :

- Кристе Николоски – адвокат од Г.
- Зендели Шефкет – с.Ч. - гостиварско

Судија